

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swego odwołania wnoszący odwołanie podnoszą dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i orzecznictwa Trybunału dotyczącego tego postanowienia, przeinaczenia dowodów, naruszenia zasad dotyczących ciężaru dowodu i obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok uznaje Team Relocations za odpowiedzialną za „jednolite i ciągłe naruszenie” określone w art. 1 decyzji w okresie od stycznia 1997 r. do września 2003 r.

Zarzut drugi dotyczący naruszenia ust. 13 wytycznych Komisji w sprawie grzywien z 2006 r., naruszenia zasad dotyczących ciężaru dowodu, zasad *in dubio pro reo* i *nulla poena sine culpa*, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok uznaje, iż podstawową kwotę grzywny nałożonej na wnoszących odwołanie można ustalić na podstawie obrotu, na który zarzucane Team Relocations naruszenie nie miało żadnego wpływu.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równego traktowania i zasady indywidualizacji kary oraz naruszenia orzecznictwa Trybunału dotyczącego stosowania tych zasad, naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia zasad dotyczących ciężaru dowodu w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku orzeczono, iż w decyzji można było zastosować 17 % stawkę wartości sprzedaży do Team Relocations w celu ustalenia podstawowej kwoty grzywny.

Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, zasady proporcjonalności i art. 7 oraz art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku orzeczono, iż w decyzji można było pomnożyć odsetek wartości sprzedaży Team Relocations przez liczbę lat, w ciągu których uczestniczyła w naruszeniu.

Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady *patere legem quam ipse fecisti* i obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok orzeka, że nałożenie na Team Relocations dodatkowej kwoty w wysokości 17 % wartości sprzedaży jest uzasadnione.

Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 101 TFUE i orzecznictwa Trybunału dotyczącego tego postanowienia, obowiązku uzasadnienia, zasady *patere legem quam ipse fecisti* i przeinaczenia dowodów, w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku orzeczono, iż decyzja słusznie stwierdza, że nie istnieją okoliczności łagodzące, które uzasadniają obniżenie w istotny sposób nałożonej na wnoszące odwołanie grzywny.

Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 101 TFUE, zasady niedyskryminacji i obowiązku uzasadnienia, w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku uznano Amertranseuro International Holdings Ltd za solidarnie odpowiedzialną za zapłatę grzywny w wysokości 1 300 000 EUR.

Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok orzeka, że nałożona na Team Relocations grzywna spełnia wymóg proporcjonalności.

Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji, obowiązku uzasadnienia i zasady *patere legem quam ipse fecisti*, w zakresie, w jakim zaskarżony wyrok oddała ósmy zarzut Team Relocations oraz w zakresie, w jakim oddała on żądanie Team Relocations nakazania Komisji ujawnienia względów, na podstawie których obniżyła kwotę grzywny nałożonej na Interdean o 70 %.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Gießen (Niemcy) w dniu 1 września 2011 r. — Natthaya Dülger przeciwko Wetteraukreis

(Sprawa C-451/11)

(2011/C 347/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Gießen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Natthaya Dülger

Strona pozwana: Wetteraukreis

Pytanie prejudycjalne

Czy obywatelka tajlandzka, która była w związku małżeńskim z pracownikiem tureckim należącym do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego i po uzyskaniu zgody na dołączenie do niego zamieszkiwała wraz z nim nieprzerwanie przez okres przekraczający trzy lata, może się powołać na prawa wynikające z art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia EWG–Turcja z tym skutkiem, że ze względu na bezpośredni skutek tego przepisu przysługuje jej prawo pobytu?

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-186/06 Solvay SA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 2 września 2011 r. przez Solvay SA

(Sprawa C-455/11 P)

(2011/C 347/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Solvay SA (przedstawiciele: O. W. Brouwer, advocaat, M. O'Regan, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 121–170 wyroku,
- uchylenie pkt 394, 395 i 402–427 wyroku,
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim została w niej uznane, że a) skarżąca naruszyła art. 81 ust. 1 WE w okresie od maja 1995 r. do sierpnia 1997 r. i że b) skarżąca była trzecim przedsiębiorstwem, które spełniło wymogi określone w pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. oraz, w konsekwencji, obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą, albo, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi trzy zarzuty. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił w części wniesioną przez skarżącą skargę mającą na celu stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2006) 1766 wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 (WE) i art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/F/38.620 — Nadtlenek wodoru i nadboran sodu).

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podważa stwierdzenie Sądu, iż uczestniczyła ona w naruszeniu art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o EOG w okresie między majem 1995 r. i sierpniem 1997 r. Sąd przekroczył zakres swoich uprawnień kontrolnych i naruszył prawo poprzez stwierdzenie, że skarżąca rozmawiała lub wymieniała informacje na temat cen i swojej strategii handlowej z innymi przedsiębiorstwami: takiego wniosku nie można było wyciągnąć na podstawie treści zaskarżonej decyzji. Sąd naruszył prawo, potwierdzając zawarty w zaskarżonej decyzji wniosek, jakoby — ze względu na towarzyszący im wspólny zamiar ograniczenia konkurencji — rozmowy, negocjacje i wymiana informacji między producentami nadtlenu wodoru (włącznie ze skarżącą), w bezskutecznym usiłowaniu dokonania ustaleń w sprawie podziału rynku (które nie zakończyły się zawarciem porozumienia), stanowiły naruszenia art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia o EOG, ze względu na fakt, że były one, w zależności od przypadku, bądź negocjacjami przygotowującymi — i stanowiły część tej samej zмовы co przyznany kartel dotyczący ustalania cen zawarty w sierpniu 1997 r. — bądź uzgodnioną praktyką „przygotowującą grunt” dla kartelu późniejszego lub polegającą na niedozwolonej wymianie informacji między przedsiębiorstwami.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podważa stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym Komisja nie przekroczyła zakresu swobodnego uznania, stwierdzając w zaskarżonej decyzji, że inne przedsiębiorstwo, Arkema, spełniło w dniu 3 kwietnia 2003 r. wymogi z art. 21 komunikatu Komisji w sprawie współpracy z 2002 r. Sąd naruszył prawo, definiując i stosując pojęcie istotnej wartości dodanej, przeinaczył dowody i popełnił oczywiste błędy w ocenie tych dowodów poprzez stwierdzenie, że dokumenty przesłane faksem przez Arkemę w dniu 3 kwietnia 2003 r., bez towarzyszącego im dodatkowego wyjaśnienia, miały istotną wartość dodaną w rozumieniu pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. W sposób oczywisty Sąd naruszył również prawo i przepisy dotyczące postępowania, a także przeinaczył dowody, poprzez stwierdzenie, że w zaskarżonej decyzji Komisja słusznie mogła dojść do wniosku innego niż wniosek, do którego doszła w decyzji C(2006) 2098 z dnia 31 maja 2006 r. dotyczącej postępowania zgodnie z art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa nr COMP/F/38.645 — Metakrylany), w której uznała, że ten sam faks Arkemy z dnia 3 kwietnia 2003 r. (dotyczący dochodzenia Komisji w sprawie kilku domniemych karteli, w tym NW i metakrylanów) nie spełniał wymogów, o których mowa w pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., do czasu przedstawienia, w terminie późniejszym, wyjaśnień przez Arkemę.